

Inna Moore

Spašen

Nakladnik

INNAMORATA, Zagreb

Za nakladnika

Ina Špiček

Urednica

Dragana Golubov

Korektura

Ina Špiček

Grafičko oblikovanje

Calla Negra

Tisak

Booksfactory.hr, Szczecin,

Zagreb,

lipanj 2024.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-49746-4-3

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001119322.

COPYRIGHT© INNAMORATA, 2024.

SPAŠEN

INNA MOORE

Aubrey Ames

„Feather, ne!” glas mi je prigušeno treperio dok sam pokušavala ignorirati cviljenje iz hodnika. Okrenuvši glavu ustranu, u trenu sam uhvatila prijeko potreban san kad se moj ljubimac ponovno oglasio, ovaj put grebući po izlaznim vratima.

„Kamo? Molim te, Feather, spavaj. Ne mogu... padam s nogu. Nije ti vrijeme za izlazak.” Mojeg zlatnog retrievera nije bilo briga što sam odradila duplu smjenu na odjelu, kao ni to što mi niti jedan mišić nije iskazivao volju da ustanem i iziđem na hladnoću. Bio je travanj, ali jutra su bila iznimno hladna ove godine. Kad je njegovo cviljenje preraslo u glasan lavež, naprosto sam odustala od spavanja. Nadoknadit ću tih nekoliko minuta jer me njegova nervoza istinski uznemirila. U staroj pidžami, bez grudnjaka i čarapa, zašljapkala sam prema hodniku po hladnom parketu.

„Što je, Feather? Što te muči, mali moj?” Nije se nikad ponašao tako nestrpljivo i razdraženo, dok je njuškom uporno gurao kvaku i lupao šapom o vrata. Kad je zalajao još jednom i počeo me vući za hlače, odlučila sam mu udovoljiti. Navukla sam samo papuče i jaknu te dograbila uzicu.

„Evo, idemo. Očito ti je sila.” Imao je svoj pijesak, ali nešto ga je zvalo da iziđe. Protegnula sam se i zijevnula, pospano otvarajući vrata, kad me naglo povukao potrčavši prema cesti. Vrata nisam stigla ni zaključati, iako je bila surova istina da to u ovom kvartu nije bilo ni potrebno. Moja kućica, naslijeđena od bake, bila je u vrlo lošem stanju i vapila je za obnovom kao i većina zdanja u ulici. Dovoljno je bilo reći kako je ovaj dio grada vlast zaboravila, te da su u njemu živjeli pripadnici niže klase. To mi nije ni najmanje smetalo kad sam dobila kućicu u vlasništvo. Bila je moja i samo moja, kao prilika da od nje napravim nešto vrijedno.

„Feather! Uspori!” zavapila sam dok me i dalje vukao pa je jedna moja papuča završila na cesti. I svaki napor da ga umirim, bio je uzaludan, sve dok nije došao do kontejnera za smeće.

„Isuse, mali! Pa ti me baš hoćeš razbuditi?” zadihano sam procijedila te se naslonila na kontejner kad je Feather počeo lajati.

„Prestani. Gle, dolaze smetlari, pet je sati ujutro i vjeruj mi, ne želiš probuditi čitavu ulicu, okej?” Pokazala sam mu prstom na zeleni kamion

koji je bio udaljen tek nekoliko stotina metara, u svojem jutarnjem pohodu na skupljanje otpada koji smo, kao privremeni stanovnici ove planete, ostavljali za sobom. Feather je zacvilio gotovo žestoko i propeo se na stražnje noge uz kontejner.

„Ne gledaj me tako, zbog tebe sam bos. Ne spavam i izgledam kao strašilo u ova doba. Što želiš?” Na moje pitanje zalajao je i pogledao u kontejner. Mogla sam se zakleti, htio je od mene da kopam po smeću. „Ne, sad je stvarno dosta. Idemo doma.” Povukla sam uzicu, ali nije se pomaknuo, već je odbio moj nalog. Želudac me zabolio od instinkta kako Feather nikad nije radio nelogične stvari. Stoga sam, trudeći se razumjeti ga, upitala: „Želiš da vidim što unutra ima?” Kad je zalajao kao potvrdu, pružila sam ruku i pogurala metalnu ručicu. Zapuhnuo me oduran i neizdržljiv smrad tako da sam morala okrenuti glavu ustranu.

„Što sad?” Zalajao je još jednom i propeo se na taj ogromni kontejner u koji je pola ulice bacalo smeće. Zurio je unutra, barem pokušavao vidjeti preko ruba kad je počeo zavijati. Taj zvuk poderao mi je srce da sam morala pogledati unutra. Sunce se počelo buditi, tvoreći zoru nad gradom, smetlarski se kamion približavao, moj je retriever zavijao, a ja sam pokušavala pojmiti sebi kako ono što gledam u kontejneru nije zapravo stvarnost.

„To je... to je mrtvac, Feather.” Govorila sam svojem psu kao da objašnjavam djetetu koje prvi put vidi mrtvo tijelo. Istodobno, nutrina mi se komešala dok sam nagovarala samu sebe da ne svisnem. „To je samo mrtvac kojega je netko bacio... u... smeće...” glas mi se počeo lomiti dok sam zurila u mrtvog čovjeka. Vidjela sam već mrtva tijela, ali neko odbačeno ovako... nikad...

Bila sam svjesna kako mi se približava kamion koji ga je trebao usisati i smrviti u svoju utrobu, ali nisam mogla prestati zuriti u njegovo ispijeno lice, osušeni trag krvi na porezotini pored obraza, na blijede usne, visoko isturene kosti lica i sklopljene oči. Glava mu je bila obrijana, a čeljust obrasla gustom bradom.

Tko god on bio, mučili su ga. Izgladnjeli, bacili u smeće.

Želudac mi se pobunio u isto vrijeme kad je Feather počeo lajati. Nisam mogla dopustiti da ga kamion samo tako izbriše s lica Zemlje. Pogledala sam u njegovo tijelo na vrhu smeća, upijajući dronjke u koje je bio obučen.

„O, Bože... kakva tuga...” zavapila sam, promatrajući njegove ruke izbodene iglom. Feather je opet zacvilio, a onda se dogodilo nešto što me

prestravilo.

Ruka se pomaknula. Uskliknula sam nesvjesno kad mi je pogled poletio na čovjekovo lice. Njegove su oči bile otvorene.

Bio je živ!

U tom trenu moje tijelo više nije poznavalo umor, spavanje, tugu, bilo je pod naletom potrebe za spasom! Instinktivno sam mu zgrabila ruku i obećala.

„Spasit ću te!” Njegov dodir bio je poput dodira leda, nimalo obećavajući i utješan, pogled kojim me fiksirao bio je mrtav, prazan, no moje biće nije moglo dopustiti predaju. Povikala sam nešto, ni ne sjećam se što, kako bi kamion što prije došao do mene. „Unutra je muškarac! Živ je! Izvadite ga, odmah! Mora mu se pružiti pomoć!” Potom sam se okrenula Featheru i naredila mu:

„Čuvaj ga kao da čuvaš mene.” Moja su bosa stopala požurila preko asfalta i travnjaka u kuću, ruke su spremno dograbile mobitel te deku s kreveta. Već sam birala 911 dok sam trčala natrag. Tri muškarca upravo su vadila tijelo iz kontejnera. Pohrlila sam čovjeku dati barem malo dostojanstva te prostrla deku ispod njega, da bih potom vratila mobitel iz hlača na uho.

„Molim vas, trebamo hitnu pomoć u *Bogart street*, zadnja kuća u nizu. Čovjek... čovjek je nađen u kontejneru. Diše.” Nekako sam te riječi i izustila smireno, sve dok nisam kleknula pored njegova tijela. „Bože, što su ti napravili...” zavapila sam ignorirajući razgovor na mobitelu. Muškarci su bili sablažnjeni dok su ukopani stajali oko nas, ne govoreći ništa. Samo se Feather nespremno vrtio oko sebe, svjestan da se dogodilo nešto strašno.

„Imate li kakve osobne podatke?” oglasila se žena s druge strane linije.

„Moje?” na tren sam se zbunila na to pitanje.

„Od ozlijeđenoga.”

„Oh, da, razumijem”, izustila sam gledajući u njegove džepove. Bilo je jasno kako nema ništa.

„Ne. Jedva da ima odjeću na sebi. Ne može se to niti nazvati odjećom. Nema ništa. Nikakvih tragova, ničega.” Gorko sam procijedila kad mi je pogled pao na trag tinte na njegovu ramenu. „Samo tren, ima na ramenu tetovažu. Krug i u njoj ptica? Ne vidim, prekrivena je krvlju.” Nagnuta preko muškarca, piljila sam u njegovo rame kad sam osjetila kako se led širi po mojemu laktu.

Upravo me dodirnuo i tako natjerao da ga pogledam u oči. Znala sam da

nikad više neću moći zaspati, a da me to mrtvilo ne bude pratilo. Ništavilo, bol, beznađe... Nisam bila sigurna što je sve u njemu bilo postojano, ali peklo je toliko da su mi suze navirale.

Tada je izgovorio:

„Čitaj.”

Usne su mu se tek neznatno pomaknule kad je to izgovorio, a onda je sklopio oči i odustao. Feather se uznemirio te se progurao do mene i onda napravio nešto od čega sam zajecala, spustio je glavu na prsa ovog muškarca i stao ga grijati.

„Halo, jeste li još na liniji?” Čula sam ženu s druge strane i onda joj stala govoriti sve što sam mogla i uočila na njemu, opisujući ga.

„Primalja sam, ali ne mogu mu pružiti pomoć kakvu on treba. Molim vas, požurite.”

„Hitna pomoć i policija su na putu”, zadnje je što mi je rekla prije nego što je poklopila. Ostala sam klečati bosonoga pored čovjeka, dok su se ljudi u ulici počeli pojavljivati na svojim prozorima kad su začuli zvuk sirena. Feather se nije dao odvojiti od čovjeka čak ni kad sam ga bolje umotala u svoju najdražu i najtopliju deku. Srce mi je još davalo nade da će sve biti dobro kad sam ugledala konvoj službi koje su gotovo zablokirale ulicu. Sklonili su me ustranu, dok sam zahvalno gledala kako se brinu o njemu i unose ga u kola. Feather mi se vrzmao oko nogu, nestrpljivo gledajući u skupljenu svitu.

„Bravo, mali, spasio si čovjeka.” Pomazila sam mu glavu kad mi je prišao visok i natmuren čovjek u crnoj odori. Nije izgledao poput policajca, to sam tek naknadno zaključila.

„Jeste li išta zamijetili prije nego što ste ga našli? Vozilo? Jeste li pričali s njim? Je li Vam otkrio nešto o sebi?” obratio mi se s hrpom pitanja, da sam nagonski na sve odgovorila negativno.

„Ne, ne. Ništa. Pas je cvilio pa smo izašli, on ga je zapravo našao. Vodite ga u bolnicu? Možete mi kasnije javiti njegovo stanje?” Pogled koji mi je uputio, nije bio obećavajući, ali kimnuo je i potom rekao.

„Dajte mi svoj broj. Nazvat ću Vas popodne.”

Potom sam mu izdiktirala broj i samo tako je ispario.

„A Vaše ime?” bilo je prekasno kad sam povikala, jer je već nestao među svim tim ljudima.

I u samo nekoliko minuta rulja se počela osipati, vozila su otišla, a Feather i ja gledali smo za vozilom hitne pomoći koje je odvelo onog

muškarca.

Nešto me u grlu zapeklo dok sam stajala na mjestu, stiskala mobitel i samo zurila u daljinu.

Prošle su minute dok sam shvatila kako, nakon toliko puno vremena...

Plačem.

Aubrey Ames

Ponekad samo jedan susret s nekom osobom promijeni život. Jedan pogled, dva dodira. Nije bilo bitno ni vrijeme, ni mjesto, samo onaj trag koji svojom pojavom ostavi po duši.

Moj se život promijenio onoga trena kad sam tako lagano i smireno pobrisala vrele suze s lica, ignorirajući pukotinu koja mi se upravo stvarala u grudima, okrenula se te stupila u svoju malu i neuglednu kuću.

Feather je pokunjeno otišao u svoju košaru, dok sam u ormaru tražila pomoć u obliku čupavih čarapa. Tek tada, kad sam se našla u svoja četiri, ne naročito otmjena zida, shvatila sam koliko mi je hladno. Čarape nisu bile dostatne pa sam s vrha ormara izvukla jedinu preostalu deku koju sam imala, te se njome ogrnula. Na putu do kreveta dohvatila sam čak i vunenu crvenu kapu. Tijelo mi se treslo kao posljedica situacije koju sam upravo bila proživjela. Bilo mi je zaista krajnje vrijeme odspavati, odmoriti se, leći, isprazniti misli, ali moj je um to odbijao.

„Kako je on?”

„Jesu li se pobrinuli za njega?”

„Gdje su ga smjestili?”

„Je li otvorio oči?”

„Je li svjestan kako je izbjegao smrt za dlaku?”

„Što je sve proživio?”

„Tko mu je onako napakostio?”

Umro je, onda oživio, no bilo je pitanje hoće li preživjeti. Pitanja koja su mi zujala kroz glavu dok sam tupo buljila u točkice koje je sunce isijavalo kroz moje zavjese na stropu, stvarala su mi mučninu. Ruke bi mi svako malo zadrhtale i znala sam da neću moći zaspati, ne tako skoro. Kopala me neopisiva želja da saznam kako je onaj čovjek.

„Čitaj.” Sjetila sam se jedne jedine riječi koju mi je uputio dok su mi njegove oči pričale priču horora i strave. Što sam trebala pročitati, što sam previdjela, što mi je htio reći? Nespokoj mi nije dao usnuti na miru jer sam se grizla. Nešto sam očito propustila. Naš kvart nije bio siguran, ali nikoga nije bilo previše briga. Nismo imali ništa vrijedno u našim kućama, a opet tko god je tu živio, možda nije bio imućan, ali definitivno je bio pravičan.

Barem je to dojam koji sam odavno stekla dok sam baki dolazila u posjet, a potvrdila otkako i sama tu živim.

Pogled mi je pao na prozor kad je kroz ulicu protutnjao motor. Možda je netko i upratio trenutak u kojem je onaj čovjek bio odbačen u kontejner. Sklopila sam oči udišući duboko, no na kraju mi nije preostalo ništa nego ustati, otići po Feathera i povući ga na krevet k sebi. Naslonila sam zahvalno glavu na njegovu mekanu dlaku.

„Hvala ti, mali moj, spasio si ga, ti si to napravio. Uvijek sam vjerovala u tebe.” Feather me gledao spokojno kao da je bio svjestan važnosti toga čina. „Mali, ti si pobijedio.” Šaputala sam mu i grlila sam ga rukama jače, zahvalna baki što mi je i njega ostavila. Nije dopustila da ostane s mojim starcima. Poklonila mi je dom, poklonila mi je prijatelja. To mi je trenutno bilo najvažnije u životu. Otkucaji njegova srca umirili su moje, dok me njegova toplina obuzimala i mamila u san. A onda se moj mobitel oglasio. Skočila sam kao da su me pozvali na porod, kao da kasnim, a u pitanju su sekunde. Ovo sad također je bilo pitanje života ili smrti, mislila sam dok sam tražila mobitel, prateći zvuk koji je dopirao s ormarića.

„Sigurno vijesti o... o... znaš već.” Feather je već bio načulio uši gledajući me kako grabim mobitel. Znao je o kome sam pričala. No prvi pogled na ekran nekako me ohladio. Razočarao. Osjećaj je bio pogrešan, shvatila sam kad mi se oteo dubok uzdah.

Bio je to moj dečko. Dane je radio u mojoj bolnici kao anesteziolog. Viđali smo se godinu dana. Da, ovo je definitivno bio zabrinjavajući osjećaj i nije mi bilo drago kad sam to spoznala. Svjesna kako mogu zaboraviti na spavanje, sjela sam u kuhinju na malu sklopivu stolicu i javila se na mobitel.

„Jutro, sunce! Jesi li se naspavala?” Glas mu je bio kao i uvijek poletan i pun veselja. Da, Dane je pucao od živosti. On definitivno nije radio duplu smjenu.

„Pa i ne baš.”

„Što je bilo? Nedostajao sam ti?” Zabrinuo se, da bi potom sve prebacio na šarm.

„Preduga priča.” Nisam bila sigurna uopće odakle krenuti sa svime što se dogodilo u posljednja tri sata.

„Sunce, imam pauzu od pola sata. Slušam.” Njegov me obzir natjerao da se blago osmjehnem i znala sam da ću mu reći.

„Zapravo, dogodila se čudna stvar, kao iz filmova. Možeš mi pomoći? Provjeri koji su pacijenti zaprimljeni u bolnici u posljednja dva sata, i ako

među njima ima čovjeka s tetovažom na ramenu, koji je izmučen i pothranjen, javi mi.”

„Čekaj, čekaj... kreni iz početka. Nešto se dogodilo, gdje, u tvojem kvartu? Isuse, Aubrey...”

Morala sam zakolutati očima jer je Dane iz dna duše mrzio ovaj kvart. Možda je u ovom trenu imao pravo na to. Ali ja sam ga voljela, zbog bake. I svojega doma. Drugi nisam imala. I Feather je volio naše malo dvorište i kutak koji je imao za sebe. Drugi si svakako nisam mogla priuštiti, iako sam o tome oduvijek sanjarila.

„Uglavnom...” tada sam mu ispričala sve i nakon poduže stanke ponovila svoju molbu da sazna je li čovjek primljen kod nas u bolnici.

„Zaista te to zanima? Zašto? Možda je neki mafijaški obračun. Tko zna kakvi kultovi ili sranja. Bolje se ne zamarati time.” Pokušao me odgovoriti od onoga što mi je u ovom trenu postala glavna okupacija. U trenu sam se narogušila. Naravno da me zanimalo! Bilo je ljudski brinuti za tog čovjeka! Nismo li ga spasili? Zar sam samo tako mogla nastaviti s kuhanjem kave, s ležernom šetnjom po gradu, s pjevanjem pod tušem dok me kopalo diše li on?

Njegovo lice bilo mi je pred očima i dok sam pričala s Daneom. Nisam to mogla obrisati, nisam ni željela. Htjela sam znati što mu se dogodilo i što će mu se tek dogoditi. Je li imao ženu i djecu koja su ga doma čekala, neutješno plakala za njim? Možda su ga već i pokopali? Je li imao posao koji ga je čekao? Gdje je bio sve to vrijeme? Kakve su metode mučenja na njemu primjenjivali?

„Sunce! Čuješ me? Doći ću po tebe kad mi završi smjena, imamo nekoliko sati da se vidimo, može?” Iako taj tren nisam bila raspoložena, prihvatila sam njegov prijedlog. Trebalo mi je nešto da me okupira i ispuni vrijeme dok sam čekala da se javi onaj policajac s novostima. I dok sam razmišljala, Dane se oglasio. „Dobro, ako ti je toliko bitno, provjerit ću je li takav pacijent primljen. Okej?”

„Oh, može! Hvala ti, hvala ti puno!” zahvalno sam izustila, možda malo previše poletno.

„I samo je to bilo dovoljno da živneš, ha? Hajde, sve za tebe, sunce. Vidimo se kasnije”, izustio je pomirljivo i poklopio. Nisam marila što je svoju tišinu shvatio kao durenje kako bi mi nakon toga pomogao umiriti strepnju i znatiželju.

Pogled mi je odlutao na plohe u kuhinji. Trebale su generalno čišćenje.

Ne zbog Danea. Dane nikad nije prenoćio u mojoj kući. Daneu se nisu sviđali ni moj kvart ni moj krevet. Ponekad sam se pitala kako to da mu sviđam ja. Drugi bi rekli da je on snob, ali imao je daleko više kvaliteta nego mana. Jednostavno je smatrao da mogu bolje od mizerije u kojoj sam bila. Imala sam san i planirala ga ostvariti, napraviti novi, bolji dom. Samo mi je trebalo malo više vremena. Nisam više dvojila, zavezala sam čvrsto rep na potiljku i zasukala rukave. Možda nije bio nov i obnovljen, nije imao novi namještaj ni tepih ni novi sloj boje, ali je blistao od čistoće.

Bilo je točno podne kad je Dane zatrubio ispred moje kuće. Feather me samo pogledao ne dižući glavu položenu na šape.

„Da, znam, ne sviđa mu se naša gajba, ali valjda mu se sviđamo mi?” izustila sam prvotno kako bih opravdala Danea svojem ljubimcu, da bi me vlastite riječi stavile u nedoumicu koja mi se iznova vraćala. Jer postojala je ona jedna stvar koja me tako silovito držala za Danea: on je bio iznimno nježan. Nikad me nije jače stisnuo, niti napravio išta nasilu. Od toga sam se ježila, štoviše, ispravna riječ bi bila da sam se gnušala svake primjene sile. Moja tolerancija na bilo kakav vid sile između dvoje ljudi u vezi bila je nulta. Izbjegavala sam silovite muškarce, one zahtjevne, problematične i naprasne. Nije mi to trebalo iz više razloga.

Dane nije znao koliko mi je godilo njegovo ophođenje, ali je sigurno osjećao moju zahvalnost. Zato sam i zažmirila na neke njegove mane. Kao da ih ja sama nisam imala!

„Bitno da te ja volim, mali”, dobacila sam Featheru i zatvorila vrata petljajući po bravi kako bih ga zaključala. Definitivno sam trebala novu bravu. Dovraga!

Moje tenisice gazile su po onim pločama koje su bile čvrsto ukopane u zemlju, a izbjegavale one nestabilne. Već sam znala koje će me poprskati kad bih ih nagazila dok bi kiša padala. Sa svakim korakom bliže Daneu, bila sam lošije raspoložena. Njegov pogled bio je na meni, osmijeh mu je titrao na licu, ali nije mogao ne vidjeti oronulost moje kućice. Dok sam primala kvaku njegova Audiya, zaklela sam se kako ću konačno podići onaj kredit i sve srediti. Tako da prije svega *ja* budem ponosna na svoj dom. Možda sam odgađala obrisati sve tragove u kući gdje sam još vidjela baku, ali bilo je krajnje vrijeme da se pobrinem za nedostatke. Ta me odluka u trenu napunila optimizmom, da sam na trenutak i zaboravila na mobitel, potisnuvši misao o pozivu koji sam iščekivala.

Nagnuvši se prema Daneu, dočekao me izrazito ugodan poljubac i

toplina njegova dlana na mojem bedru.

„Bok, sunce.“

„Sunce se nije naspavalo. Kava prije svega“, izustila sam naslonivši se te zakopčala pojas. Audi je gotovo poletio, s oduševljenjem napustio moj kvart.

„Prije svega, onog pacijenta nema kod nas.“ I samo tako, sedam riječi obrisalo mi je osmijeh koji se tek nastanio na mojemu licu.

„U redu. Mora da su ga vozili...“ U glavi sam promišljala kamo su ga mogli odvesti, ako ne u Sveučilišnu koja je bila najbliža, kad me Dane prekinuo.

„Zašto te to toliko zanima, Aubrey?“

„Voljela bih znati što se s njim dogodilo. Samo to.“ U trenu me posjetila nervoza jer sam se morala opravdavati. Što je bilo loše u tome, ponovno sam se pitala.

„Vjerujem da imaš i važnijih stvari oko kojih se moraš angažirati.“ Kad sam svrnula pogled na njega, gledao me preko oka s dozom osude. Da, i on je mislio na moju kuću. No nije bio za to da je renoviram. Bio je da je sravnim sa zemljom.

„Možemo li ubuduće bez te teme?“ zamolila sam, doduše, obrecnuvši se na njega.

„Nisam ništa ni spomenuo.“

„O jesi, ne pravi se lud. Ne želim više o kući.“

Digao je nakratko ruke s volana, istodobno mi potvrđujući kako odustaje. Do njegova stana čula se samo glazba s radija. Tek kad sam stupila u njegov prostrani trosobni stan, Dane se zaustavio na dva koraka od mene, spustio ključeve na stolic te me povukao k sebi. Bio je to jedan pomalo nov trenutak s Daneom, onako filmski i teatralan. Zagledao mi se u oči te stegnuo dlanove tek toliko da mi privuče pozornost.

„Useli se k meni.“

Bila sam uvjerena da sam ga pogrešno čula. Osjećala sam grimasu na svojem licu, no nisam imala snage kontrolirati šok.

„Šališ se?“

Dane je zatreptao i zatresao glavom kao da sam ga uvrijedila.

„Isuse, ne! Ne šalim se. Zašto se ne bi uselila k meni?“ Moji su dlanovi počeli kliziti iz njegovih, kao što je i naša veza održavala ravnotežu na skliskom terenu. Očigledno.

„Toliko je razloga protiv da ne znam odakle krenuti, Dane.“ Ono što sam voljela kod Danea bila je sposobnost primirenja u trenu.

„Okej, popijmo kavu, pogledajmo TV, pa ćemo razgovarati. Želim čuti tvoje razloge protiv.“ Uistinu mi se pila ta kava stoga sam samo kimnula i sa zadovoljstvom utonula u najmekše i najudobnije jastuke na njegovu trosjedu. Nešto kasnije, kava je bila poslužena na malom stolu pred nama, da sam je odmah pola otpila. Dane je upravo odložio svoju šalicu i zaustio nešto reći, kad sam stavila prst na njegova usta.

„Ne. Nema priče. Dan mi je predugačak.“

Nije odolio, poljubio je moj kažiprst i namignuo mi. Odahnula sam jer zapravo ni oko čega nije navaljivao, osim oko moje kuće. Tako je bilo i sad. Prihvatio je moju molbu, ustao i zamračio prostoriju šarenim dekorima. Skočio je raspoloženo k meni, dok sam vadila mobitel na stolić, čekajući, što drugo, doli vijesti o onom čovjeku.

Bio je to krivi potez. Pogled mi je stalno letio na mobitel, dok su mi u mislima bujala pitanja. *Kamo su ga odveli?* Možda u vijestima ima nešto o njemu! Kako se toga nisam sjetila?

„Da te izmasiram? Napeta si.“ Čula sam Daneov glas.

„Ne. Znamo kamo će ta masaža odvesti, Dane...“ Zнала sam da je ružno što ga odbijam, što mi je i sam predbacio.

„Naravno da znam. To više nije poželjno? Sunce?“ Pomaknuo se na trosjedu tako da me može pogledati u oči. „Znam što je tebi. Gledaš na mobitel. Misliš opet o tome liku, zar ne?“ Uzdahnula sam duboko i tako mu dala odgovor. „Ne vjerujem, Aubrey. Okej. Mogla si mi reći da nisi za druženje, propustio bih tvoje odbijanje.“

„Žao mi je, Dane, ali ne mogu se opustiti, ne kad iščekujem poziv. Kad mi po mislima preturaju opcije... oprost, moram nešto pogledati...“ Okrenuo se i zagledao u TV, dajući mi mirnu priliku da udovoljim svojoj potrebi kad sam posegnula za mobitelom. „Čim nešto saznam, vraćam se raspoložena. Za masažu.“ Ovaj put ja sam bila ta koja je namignula, obećavši mu nešto čemu se mogao poradovati. Kimnuo je, tobože se ljuteći, ali mu je usna titrala od zadovoljstva. Jedva sam dočekala svoju priliku, dograbila mobitel i požurila u kuhinju.

Odmah sam otvorila prvi novinski portal koji sam pregledavala uz kavu, tražeći vijesti iz grada. Potom sam pregledala drugi, treći, četvrti... deseti. Pretražila sam crnu kroniku i novosti, gledala po ključnim riječima sve, ali... naprosto nikakvog spomena o muškarcu pronađenom u mojem kvartu u kontejneru. Nisam gubila nadu, sjela sam odlučno i krenula nazivati sve bolnice redom. Pola sata kasnije, čula sam samo kako Daneovi prsti

kuckaju po stolu. Kad sam podigla pogled, nije morao ništa reći.

„Samo ću još nazvati 911, Dane. Samo to, i onda odustajem.” Nisam znala zašto sam to obećala, kad sam već tada bila svjesna kako neću samo tako dići ruke.

„Radi što hoćeš, Aubrey.” Okrenuo se na peti, a ja uopće nisam otišla za svojim dečkom kako bih mu ugodila i objasnila. Nisam mislila kako griješim u svojoj potrebi. No mogla sam shvatiti kako to njemu izgleda. Svejedno, ostala sam u kuhinji, ovaj put nervozno šecući gore-dolje dok sam gledala u ta tri broja koja sam pred zoru nazvala.

Oči su mi se najednom zamutile od suza. Ponovno sam plakala. Ovaj put znala sam kako moj poziv neće uroditi pozivom za spas.

Ni minutu kasnije istrčala sam k Daneu, ridajući kao da mi je čitav svijet nestao, potopljen ili uništen u vječnoj vatri. Nisam vidjela od suza kamo idem, što diram, sve dok me njegove ruke nisu stegnule.

„Jače, jače...” nisam bila ni svjesna kako mi duša vrišti za stiskom koji bi je vratio u život. Dane me poslušao, snašao se u još jednom novom trenutku. Poveo me do kupaonice, vodom umio moje lice i onda me odveo do trosjeda. Smjestivši me u svoje krilo, progovorio je ozbiljno:

„Ne znam što ti se događa, ali moraš otpustiti to sranje, Aubrey. Pogledaj se. Je li umro pa tako plačeš? Za nekim kome ne znaš ni ime? Je li umro?” Odmahnula sam glavom, dok me pokoji jecaj tu i tamo potresao. „Nije? Nije umro, a ti plačeš kao da je smak svijeta? Još gore, dovraga! Priberi se!” Nije se libio dreknuti na mene.

„Nisu mi htjeli ništa reći.” Izustila sam u svoju obranu, kad su me Daneovi prsti uzeli u struku i podigli s njega.

„Hajde. Vozim te kući. Trebam se i ja naspavati. A ti popij tabletu za smirenje i na spavanje. I baci taj mobitel negdje. Ugasi ga odmah.”

Pružio je dlan želeći to napraviti sam. Slabost koju sam osjećala, bila je isparila, kao i volja za suradnjom. Nisam mu ga dala. Gledali smo se neko vrijeme kad je odustao.

„Jednostavno... radi što želiš.” Krenuo je prema izlazu, grabeći ključeve i jaknu, dok sam šljapkala za njim, vjerujući kako će moja nada biti podgrijana kad mi se onaj policajac javi s vijestima jer ja sam bila pred zidom. Javit će se, uvjerala sam sebe.

No nije se javio. Ni taj dan, ni idući, niti idući tjedan, ni mjesec.